

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka, ve věci

žalobce: A. P.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2022, č. j. OAM-73270-34/ZM-2021, sp. zn. MV-166869-24/OAM-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se podanou žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „soud“) domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 3. 10. 2022, č. j. OAM-73270-34/ZM-2021, sp. zn. MV-166869-24/OAM-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla žalobci zrušena platnost zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

- 2. Napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nezákonného postupu správního orgánu, nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci. Žalobce předložil opis z evidence rejstříku trestů

fyzických osob ze dne 7. 10. 2021 bez záznamu. Žalovaný ve lhůtě stanovené zákonem nerozhodl, přestože se nejednalo o nový druh pobytu žalobce na území. Žalovaný si vyžádal opětovný opis z evidence rejstříku trestů ze dne 21. 7. 2022, který obsahoval záznam o rozhodnutí Městského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2022, č. j. 5 T1/2022-38, které nabylo právní moci dne 15. 2. 2022. Peněžitý trest žalobce zaplatil dne 3. 3. 2022, čímž došlo k zahlázení trestu. Došlo k porušení zásady materiální pravdy, neboť žalovaným nebyl v době rozhodnutí spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, pokud při posuzování žádosti vycházel z výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 21. 7. 2022 a předmětné rozhodnutí vydal až dne 3. 10. 2022.

3. Z popsanych důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Nedošlo k zahlázení odsouzení. Na žalobce je třeba i nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá. Nebylo-li odsouzení zahlázeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti a žádost zamítnout [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47]. Zákon nedává žalovanému prostor pro správní uvážení (rozsudek NSS ze dne 18.12.2008, č.j. 7 As 21/2008-10). Zákon o pobytu cizinců neukládá v tomto případě žalovanému povinnost zabývat se přiměřeností dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl žádný dopad do rodinného života.

IV. Posouzení věci soudem

5. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou.
6. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel zdejší soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
7. V projednávané věci je předmětem sporu (ne)splnění podmínek pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 7. 10. 2021 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, která mu byla vydána s platností do 15. 10. 2021. V průběhu řízení si správní orgán vyžádal v souladu s § 165a odst. 2 zákona o pobytech cizinců výpis z evidence Rejstříku trestů ČR a dozvěděl se z něj o odsouzení žalobce pro trestný čin; trestní příkaz Městského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2022, č. j. 5 T 1/2022-38. Z něj soud zjistil, že žalobce dne 29. 10. 2021 v 17:15 hodin po předchozím vědomém požití návykových látek řídil osobní motorové vozidlo a při zastavení a kontrolování hlídkou PČR se podrobil orientačnímu testu soupravou Drugwipe 5 SP na přítomnost OPL, který byl pozitivní na THC. Následným vyšetřením krve bylo stanoveno 13,2 ng/ml THC (delta-9-tetrahydrocannabinol). Trestním příkazem byl shledán vinným ze spáchání přčinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl

uložen peněžitý trest ve výši 12 000 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku.

9. Soud při meritorním posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
10. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, *mj. je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).*
11. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty zruší *mj. z důvodů uvedených v § 37.*
12. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
13. Žalovaný v odůvodnění konstatoval, že zjištěný stav věci odpovídá důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno.
14. Předně soud uvádí, že pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně formulovaným zákonným důvodem pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Zákon Ministerstvu nedává v tomto ohledu možnost správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10), včetně případného zvažování různých aspektů spáchaných úmyslných trestných činů, jakými jsou jejich závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. K tomuto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47: „*Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (těsně před vypršením platnosti jeho dosavadního povolení) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, což stěžovatel nezpochybňuje, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a); povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nehraje roli.*“ Citovaná ustanovení zákona tak stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 9, ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu v takovém řízení nemá správní orgán povinnost zabývat se dopadem vydaného rozhodnutí a jeho přiměřeností. Nebylo-li odsouzení zahlazeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti.
15. Je zcela zjevné, že žalobce naplnil hypotézu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
16. Žalobce nicméně namítá, že žalovaný postupoval nesprávně, neboť nerozhodl ve stanovené lhůtě, přestože se nejednalo o nový druh pobytu žalobce na území ČR, ale toliko o jeho prodloužení. Krajský soud k této námitce uvádí, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými, což znamená, že jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, či ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS). Ačkoli je žádoucí, aby správní orgány rozhodovaly bez zbytečného odkladu, případně v zákonných lhůtách, ani případná

neúměrná délka řízení před správním orgánem sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, které je výsledkem tohoto řízení.

17. Žalobce dále nesouhlasil s postupem správního orgánu, který si během zpracovávání žádosti vyžádal opětovný opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 21. 7. 2022, který obsahoval záznam o rozhodnutí Městského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2022, č. j. 5 T1/2022-38. K tomuto krajský soud odkazuje na ustanovení § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo je dále oprávněno v řízení podle tohoto zákona požadovat vydání výpisu nebo opisu z evidence Rejstříku trestů. V řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu si vždy vyžádá výpis z evidence Rejstříku trestů a v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu si vždy vyžádá opis z evidence Rejstříku trestů.*“ Ministerstvo tedy postupovalo správně, pokud si vyžádalo aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů ČR a v jeho postupu mu tak nelze nic vytknout. Na věci nic nemění to, že žalobce společně se žádostí předložil opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 7. 10. 2021 bez záznamu.
18. Dále žalobce namítá zahlazení trestu zaplacením peněžitého trestu dne 3. 3. 2022. Žalobci byl uložen roční trest zákazu řízení (rozhodnutí Městského soudu v Brně č. j. 5 T1/2022-38 nabylo právní moci dne 15. 2. 2022). Jak k této námitce správně poznamenal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, peněžitý trest byl zaplacen, a tedy vykonán dne 3. 3. 2022, trest zákazu řízení motorových vozidel v době rozhodování žalovaného (dne 13. 12. 2022) vykonán nebyl. K zahlazení odsouzení v době rozhodování žalovaného nedošlo, tudíž byla splněna podmínka pro neprodloužení zaměstnanecké karty. Samotná skutečnost, že žalobce uhradil peněžitý trest, nemůže vést k závěru, že by k trestné činnosti nedošlo a že by k tomuto trestu nemělo být žalovaným přihlédnuto.
19. S ohledem na uvedené soud neshledal porušení zásady materiální pravdy postupem žalovaného. Žalovaný naopak postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy a se zákonem, pokud si vyžádal aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů. Skutkový stav tak byl zjištěn dostatečně.
20. Žalobce ve správním řízení žádné nepřiměřené dopady do svého práva na soukromý a rodinný život netvrdil a nedokládal. V podání, které obsahovalo žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku, v části obsahující návrh na přiznání odkladného účinku, poukázal na to, že zrušení zaměstnanecké karty představuje zásah do soukromého života, což i dostatečně zdůvodnil. S ohledem na to byl odkladný účinek žalobě přiznán, protože se tímto krajský soud dále v tomto rozsudku nezabýval.
21. V rámci dalšího vyjádření ze dne 1. 3. 2020 žalobce předložil výpis z evidence rejstříku trestů ze dne 24. 2. 2023 a vyjádření několika osob, kteří žalobci vyjádřili podporu. Výpis z evidence rejstříku trestů není jako důkaz nutné provést, neboť soud rozhoduje ke stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Předložená vyjádření osob jsou nadbytečnými důkazy, neboť by nijak nepomohla k objasnění nynější věci. Důkazy lze odmítnout, je-li skutkový stav objasněn dostatečně, resp. jejich provedení by bylo nadbytečné, nebo pokud okolnost, již měly prokázat, není rozhodnou okolností či k jejímu průkazu nesměruje, případně směřuje k prokázání okolnosti, jež nebyla správním orgánem vyžadována (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006-67).
22. Krajský soud uzavírá, že žalovaný správně vyhodnotil splnění podmínek pro neprodloužení zaměstnanecké karty žalobce a postupoval správně, pokud žádost žalobce zamítl.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. září 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu